

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Mariusz Tomaszewski

Sędziowie: SSA Janusz Szrama (spr.)

SSO del. do SA Jarema Sawiński

Protokolant: st.sekr.sądowy Magdalena Ziembiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Zbigniewa Frankowskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014r.

sprawy **J. W. (1)** oskarżonego z art. 258§2kk w zw. z art. 4§1kk; art. 278§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 13§1kk w zw. z art. 280§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 279§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 279§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 13§1kk w zw. z art. 280§2kk i w zw. z art. 65§1kk; art. 280§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 278§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 13§1kk w zw. z art. 280§1kk i w zw. z art. 65§1kk; art. 280§2kk w zw. z art. 65§1kk; art. 280§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 280§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 13§1kk w zw. z art. 280§1kk i w zw. z art. 65§1kk; art. 13§1kk w zw. z art. 280§1kk i w zw. z art. 65§1kk; art. 13§1kk w zw. z art. 280§1kk i w zw. z art. 65§1kk; art. 280§1kk w zw. z art. 65§1kk;

L. P. oskarżonego z art. 258§2kk w zw. z art. 4§1kk; art. 278§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 279§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 279§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 13§1kk w zw. z art. 280§2kk i w zw. z art. 65§1kk; art. 263§2kk w zw. z art. 65§1kk; art. 280§1kk i w zw. z art. 65§1kk; art. 278§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 13§1kk w zw. z art. 280§1kk i w zw. z art. 65§1kk; art. 280§2kk w zw. z art. 65§1kk; art. 280§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 280§1kk w zw. z art. 65§1kk; art. 280§1kk i w zw. z art. 65§1kk; art. 13§1kk w zw. z art. 280§1kk i w zw. z art. 65§1kk

i J. S. (1) oskarżonego z art. 258§2kk w zw. z art. 4§1kk; art. 13§1kk w zw. z art. 280§1kk i w zw. z art. 65§1kk; art. 280§1kk w zw. z art. 65§1kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych J. W. (1), L. P. i J. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 28 marca 2013 r. - sygn. akt II K 65/07

I. W zakresie dotyczącym oskarżonego J. W. (1)

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt. 22,

b) obniża karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec tego oskarżonego w pkt. 19 do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

2) w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

3) na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk wymierza temu oskarżonemu nową karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześciu) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy.

II. W zakresie dotyczącym oskarżonego L. P.

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt. 29,

b) obniża karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec tego oskarżonego w pkt. 25 do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy,

2) w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

3) na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk wymierza temu oskarżonemu nową karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześciu) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy.

III. W zakresie dotyczącym oskarżonego J. S. (1)

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt. 52,

b) obniża karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec tego oskarżonego w pkt. 14 lit. „e” do 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy,

2) w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

3) na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk wymierza temu oskarżonemu nową karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: Ł. C. i R. P. (1) kwoty po 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) – w tym VAT – tytułem, kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonych: J. W. (1) i L. P. w postępowaniu odwoławczym

V. Zwalnia oskarżonych: J. W. (1), L. P. i J. S. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa należnych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Jarema Sawiński Mariusz Tomaszewski Janusz Szrama

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 28 marca 2013 roku – sygn. akt II K 65/07 uznał oskarżonego J. W. (1) za winnego tego, że:

I. w okresie od grudnia 1998 roku do września 2001 roku na terenie województwa (...) i województw ościennych, brał udział w założonej i kierowanej przez P. S. zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko mieniu, w szczególności rozbojów, w tym z użyciem broni palnej lub innych niebezpiecznych przedmiotów, kradzieży, w tym z włamaniem, uczestnicząc w planowaniu akcji przestępczych, wykonując ustalone dla siebie działania przestępcze, a następnie czynności mające uniemożliwić wykrycie i ustalenie sprawców popełnianych w grupie przestępstw, uczestnicząc w rozliczeniach wewnątrz grupy z korzyści majątkowych z popełnianych przestępstw, to jest przestępstwa określonego w art. 258 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym do 30 kwietnia 2004 roku i za to na podstawie cytowanego przepisu w zw. z art. 4 § 1 kk skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności;

II. w dniu 1 grudnia 1998 roku w Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. w zorganizowanej grupie przestępczej zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 18.000 złotych

z wykorzystaniem oryginalnych kluczyków pozostawionych, w wyniku nieuwagi, w zamku tego pojazdu przez właściciela pojazdu Z. K. (1) tj. przestępstwa określonego w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie cytowanych przepisów skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. w dniu 7 stycznia 1999 roku w N. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., M. U. i K. G. oraz inną ustaloną osobą w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na usiłowaniu rozboju na osobie R. B. (1) w ten sposób, że przekazał zgromadzone przez siebie informacje co do czasu, miejsca i innych istotnych dla dokonania przestępstwa okoliczności transportu pieniędzy, dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, a pozostali używając wobec R. B. (2) przemocy poprzez uderzanie pięścią w twarz oraz kopiąc po tułowiu usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 55.600 złotych stanowiących utarg z hurtowni spożywczej prowadzonej przez wymienionego, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu oporu pokrzywdzonego i obawy o interwencję osób trzecich tj. przestępstwa określonego w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 65 § 1 kk skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

IV. ciągu dwóch przestępstw kradzieży z włamaniem, a polegających na tym, iż:

1) w dniu 17 stycznia 1999 roku we W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., L. P., M. U. i K. K. (1) oraz innymi ustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na kradzieży z włamaniem do sklepu z artykułami elektronicznymi (...) w ten sposób, że wskazał czas, miejsce i sposób dokonania przestępstwa, dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, zorganizował zbytnie skradzionego mienia, dokonał podziału uzyskanych z przestępstwa korzyści majątkowych, a pozostali po uprzednim wybiciu przy użyciu kraty od studzienki kanalizacyjnej szyby dokonali włamania do sklepu z artykułami elektronicznymi (...) skąd zabrali w celu przywłaszczenia sprzęt elektroniczny w postaci 39 kamer video, 31 aparatów fotograficznych, 3 radioodtwarzacze samochodowe o łącznej wartości 194.377 złotych czym działali na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. Oddział W., co stanowiło przestępstwo określone w art. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

2) w nocy z 28 na 29 stycznia 1999 roku w O. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., L. P., M. U. i K. K. (1), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na kradzieży z włamaniem do pomieszczeń Urzędu Gminy w ten sposób, że wskazał czas, miejsce i sposób dokonania przestępstwa, dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, dokonał podziału skradzionych pieniędzy, a pozostali sprawcy po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych, dokonali włamania do pomieszczeń Urzędu Gminy zabierając z ich wnętrza w celu przywłaszczenia mienie w postaci kasy pancerniej z zawartością pieniędzy 19.551,58 złotych oraz znaczków skarbowych o różnych nominałach o łącznej wartości 400 złotych, a zatem łącznie na kwotę 19.951,58 zł na szkodę Urzędu Gminy w O. oraz B. M., co stanowiło przestępstwo określone w art. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

i za ten ciąg na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 65 § 1 kk skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

V. w dniu 21 kwietnia 1999 roku w Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. U. i K. G. oraz inną ustaloną osobą, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach, dokonali zaboru samochodu osobowego marki (...) 80 nr rej. (...) o wartości 20.000 złotych na szkodę R. M. tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie cytowanych przepisów skazał go na 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. w dniu 21 maja 1999 roku w O. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., L. P., M. U. i K. K. (1), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu przy posłużeniu się bronią palną typu „obryz” z amunicją gumową służącą do obezwładniania przeciwnika, rozboju na osobie W. K. – właściciela kantoru wymiany walut w ten sposób, że przekazał pozyskane przez siebie informacje co do czasu, miejsca i innych istotnych dla dokonania przestępstwa okoliczności transportu przez pokrzywdzonego pieniędzy, dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, dostarczył

broń palną do dokonania przestępstwa, nadzorował realizację akcji przestępczej, a pozostali, po oddaniu przez K. K. (1) z broni palnej w postaci karabinu „obryzn” strzałów z pocisków gumowych służących do obezwładniania przeciwnika tj. W. K., używając wobec niego w ten sposób przemocy, usiłowali dokonać zaboru przewożonych przez tą osobę pieniędzy w kwocie 35.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy pokrzywdzonego, który pomimo odniesienia obrażeń postrzałowych spowodowanych przez K. K. (1) w postaci dziesięciu owalnych ognistych stłuczeń z otarciem naskórka na przednio – bocznej powierzchni uda lewego oraz krwiaka podskórnego pourazowego i innych, które spowodowały uszczerbek na zdrowiu na czas powyżej 7 dni, uniemożliwił napastnikom zabór pieniędzy, to jest przestępstwa określonego w art. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk

i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i art. 65 § 1 kk skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności;

VII. w dniu 5 czerwca 2000 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. i M. B. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pod pretekstem jazdy próbnej, dokonali zaboru samochodu osobowego marki (...) o wartości 38.000 złotych – czym działali na szkodę D. i (...) – Salon Sp. z o.o. w Z. tj. przestępstwa określonego w art. 278 § 1 kk i na podstawie cytowanego przepisu skazał go na okres 10 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. ciągu ośmiu przestępstw rozboju typu podstawowego, a polegający na tym, że:

1. w dniu 14 lutego 2000 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., L. P., M. U., J. S. (3) i Z. K. (2) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobach M. W. i D. N. z firmy (...) konwojujących samochodem osobowym marki (...) utarg z hurtowni (...) w ten sposób, że przekazał zgromadzone przez siebie informacje, co do czasu, miejsca i innych istotnych dla dokonania przestępstwa okoliczności transportu pieniędzy, dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, a pozostali doprowadzając do kolizji z samochodem (...), którym wyżej wymienione osoby z firmy (...) przewoziły utarg z hurtowni (...), usiłowali doprowadzić do zatrzymania pojazdu, a następnie używając wobec konwojujących przemocy usiłowali dokonać kradzieży przewożonych pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy konwojujących, którzy uznając kolizję za przypadkową i bagatelizując jej skutki, nie zatrzymali się, uniemożliwiając kontynuowanie zaplanowanej akcji przestępczej, czym działali na szkodę M. W. i D. N. oraz hurtowni (...) w Z. co stanowiło przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk

2. w dniu 4 października 2000 roku na drodze P.-L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i L. P. oraz inną ustaloną osobą w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie J. M. kierowcy ciągnika siodłowego J. nr rej. (...) J z naczepą przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizacją akcji przestępczej, zaś pozostali po uprzednim wyłożeniu na drodze metalowych kołców, powodujących przebicie koła w wymienionym ciągniku siodłowym J. z naczepą usiłowali po zatrzymaniu pojazdu użyć wobec kierowcy J. M. przemocy celem dokonania kradzieży przewożonego ładunku w postaci wyrobów alkoholowych o łącznej wartości 100.870 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy kierowcy, który pomimo przebicia opon w dwóch kołach pojazdu, zdołał dojechać nim do stacji paliw, gdzie znajdowały się inne postronne osoby, co uniemożliwiło sprawcom kontynuowanie akcji przestępczej, czym działali na szkodę wyżej wymienionego J. M. oraz (...) w P., co stanowiło przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk ;

3. w nocy z 12 na 13 listopada 2000 roku w okolicy miejscowości P. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. oraz inną ustaloną osobą w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie F. F., kierowcy zestawu ciężarowego (...) nr rej. (...) przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, zorganizował zbytnie skradzionego mienia, dokonał podziału uzyskanych z przestępstwa korzyści majątkowych, a pozostali po uprzednim wyłożeniu na

drodze metalowych kolców powodujących przebicie koła w wyżej wymienionym zestawie ciężarowym i zatrzymaniu pojazdu używając wobec kierowcy F. F. przemocy i doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez zaciągnięcie go do lasu i skrupowanie kajdankami, dokonali kradzieży wymienionego pojazdu z naczepą oraz ładunku w postaci wyrobów alkoholowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 138.266,99 złotych oraz pieniądze w kwocie 600 złotych – czym działali na szkodę F. F., (...) w Z. oraz (...) S.A. Oddział w Z., co stanowiło przestępstwo określone w art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk ;

4. w nocy z 29 na 30 listopada 2000 roku w okolicy W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i L. P. oraz innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie R. K. (1), kierowcy ciągnika siodłowego J. nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) Y przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizacją akcji przestępczej, zorganizował ukrycie skradzionego mienia, zaś pozostali pozorując kontrolę policyjną doprowadzili do zatrzymania wyżej wymienionego zestawu, a następnie używając wobec kierowcy R. K. (1) przemocy i doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez zaciągnięcie do lasu, skrupowanie sznurem, dokonali kradzieży ciągnika siodłowego wraz z naczepą oraz ładunkiem w postaci wyrobów alkoholowych o łącznej wartości 220.000 złotych, czym działali na szkodę R. K. (1) oraz (...) w Z., co stanowiło przestępstwo określone w art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk ;

5. w nocy z 19 na 20 grudnia 2000 roku w okolicy miejscowości O. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i L. P. oraz innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie M. G. (1), kierowcy ciągnika siodłowego (...) nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizacją akcji przestępczej, zorganizował miejsce ukrycia skradzionego mienia, zaś pozostali po uprzednim wyłożeniu na drodze metalowych kolców, powodujących przebicie koła w wyżej wymienionym ciągniku siodłowym i zatrzymanie pojazdu z naczepą, używając wobec kierowcy M. G. (1) przemocy i doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez skrupowanie rąk, zaciągnięcie do lasu, przywiązanie do drzewa, dokonali kradzieży wymienionego pojazdu z naczepą o wartości 28.000 złotych wraz z ładunkiem w postaci wyrobów alkoholowych o wartości 493.339,16 złotych, a także pieniędzy w kwocie 1.070 złotych – czym działali na szkodę M. G. (1), W. S., (...) Oddział w P., co stanowiło przestępstwo określone w art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk ;

6. w dniu 15 stycznia 2001 roku w okolicy T., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i L. P. oraz innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie F. S., kierowcy zestawu ciężarowego M. nr rej. (...) Y przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizacją akcji przestępczej, zaś pozostali wykorzystując zatrzymanie się wyżej wymienionego zestawu ciężarowego, po otwarciu drzwi od tego pojazdu, grożąc kierowcy F. S. natychmiastowym użyciem przemocy, usiłowali dokonać kradzieży przewożonego ładunku w postaci wyrobów alkoholowych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy kierowcy, który nie uległ zastraszeniu, a także znajdującego się w sfoferce Z. S., którego obecności napastnicy nie przewidywali, co uniemożliwiło im kontynuowanie akcji przestępczej - czym działali na szkodę wyżej wymienionego F. S. i Z. S. oraz (...) Sp. z o.o. w O., co stanowiło przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 65 § 1 kk ;

7. w dniu 5 marca 2001 roku pomiędzy miejscowościami G. a K. woj. (...), na drodze krajowej nr (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i L. P. oraz innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie M. K. (1) kierowcy ciągnika siodłowego S. nr rej. (...) z naczepą przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizacją akcji przestępczej, zaś pozostali po uprzednim wyłożeniu na drodze metalowych kolców, powodujących przebicie koła w wyżej wymienionym ciągniku siodłowym (...) usiłowali po jego zatrzymaniu użyć wobec kierowcy M. K. (1) przemocy, celem dokonania kradzieży przewożonego ładunku w postaci wyrobów alkoholowych o łącznej wartości 163.800

złoty, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy kierowcy, który zaatakowany po wyjściu z kabiny pojazdu celem wymiany opony, zdołał zbiec napastnikom, którzy odstąpili w tej sytuacji od kontynuowania akcji przestępczej - czym działali na szkodę wyżej wymienionego kierowcy - M. K. (1) oraz (...) w Z., co stanowiło przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 65 § 1 kk ;

8. w dniu 19 września 2001 roku w okolicy miejscowości K., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. oraz innymi ustalonymi osobami, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie S. H. - kierowcy ciągnika siodłowego (...) nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) Z przewożącego ładunek w postaci opon, w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizacją akcji przestępczej, zorganizował miejsce ukrycia i zbycia skradzionego mienia, zaś J. W. (1) wspólnie z innymi osobami, po uprzednim wyłożeniu na drodze metalowych kolców, powodujących przebicie koła w wymienionym ciągniku siodłowym i zatrzymanie pojazdu z naczepą, używając wobec kierowcy S. H. przemocy i doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez skrępowanie sznurem dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wymienionego pojazdu z naczepą o wartości 218.000 złotych wraz z ładunkiem w postaci opon firmy (...) w ilości 1.700 sztuk o łącznej wartości 160.000 złotych czym działali na szkodę S. H. oraz (...) Sp. z o.o. w P., co stanowiło przestępstwo określone w art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk ;

i za ten ciąg na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego J. W. (1) zostały połączone i wymierzono mu karę 7 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec J. W. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w części poprzez:

a) zapłatę na rzecz Urzędu Gminy w O. kwoty 3.690,30 zł,

b) zapłatę na rzecz B. M. kwoty 700 zł.

Oskarżonego L. P. uznał za winnego tego, że:

I. w okresie od grudnia 1998 roku do marca 2001 roku na terenie województwa (...) i województw ościennych, brał udział w założonej i kierowanej przez P. S. zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko mieniu, w szczególności rozbojów, w tym z włamaniami, uczestnicząc w planowaniu akcji przestępczych, wykonując ustalone dla siebie działania przestępcze, a następnie czynności mające uniemożliwić wykrycie i ustalenie sprawców popełnianych w grupie przestępstw, uczestnicząc w rozliczeniach wewnątrz grupy z korzyści majątkowych z popełnianych przestępstw, to jest przestępstwa określonego w art. 258 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym do 30 kwietnia 2004 roku i za to na podstawie cytowanego przepisu w zw. z art. 4 § 1 kk skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności;

II. w dniu 1 grudnia 1998 roku w Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 18.000 złotych z wykorzystaniem oryginalnych kluczyków pozostawionych, w wyniku nieuwagi, w zamku tego pojazdu przez właściciela pojazdu Z. K. (3) tj. przestępstwa określonego w art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie cytowanych przepisów skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. dokonał ciągu dwóch przestępstw z włamaniem, a polegających na tym, iż:

1) w dniu 17 stycznia 1999 roku we W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., J. W. (1), M. U. i K. K. (1) oraz innymi ustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na kradzieży z włamaniem do sklepu z artykułami elektronicznymi (...) w ten sposób, że wskazał czas, miejsce i sposób dokonania przestępstwa, dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, zorganizował zbycie skradzionego mienia, dokonał

podziału uzyskanych z przestępstwa korzyści majątkowych, a pozostali po uprzednim wybiciu przy użyciu kraty od studzienki kanalizacyjnej szyby dokonali włamania do sklepu z artykułami elektronicznymi (...) skąd zabrali w celu przywłaszczenia sprzęt elektroniczny w postaci 39 kamer video, 31 aparatów fotograficznych, 3 radioodtwarzacze samochodowe o łącznej wartości 194.377 złotych czym działali na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. Oddział W., co stanowiło przestępstwo określone w art. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

2) w nocy z 28 na 29 stycznia 1999 roku w O. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., J. W. (1), M. U. i K. K. (1), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na kradzieży z włamaniem do pomieszczeń Urzędu Gminy w ten sposób, że wskazał czas, miejsce i sposób dokonania przestępstwa, dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, dokonał podziału skradzionych pieniędzy, a pozostali sprawcy po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych, dokonali włamania do pomieszczeń Urzędu Gminy zabierając z ich wnętrza w celu przywłaszczenia mienie w postaci kasy pancernej z zawartością pieniędzy 19.551,58 złotych oraz znaczków skarbowych o różnych nominałach o łącznej wartości 400 złotych, a zatem łącznie na kwotę 19.951,58 zł na szkodę Urzędu Gminy w O. oraz B. M., co stanowiło przestępstwo określone w art. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

i za ten ciąg na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 65 § 1 kk skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

IV. w dniu 21 maja 1999 roku w O. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., J. W. (1), M. U. i K. K. (1), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu przy posłużeniu się bronią palną typu „obryzn” z amunicją gumową służącą do obezwładniania przeciwnika, rozboju na osobie W. K. – właściciela kantoru wymiany walut w ten sposób, że przekazał pozyskane przez siebie informacje co do czasu, miejsca i innych istotnych dla dokonania przestępstwa okoliczności transportu przez pokrzywdzonego pieniędzy, dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, dostarczył broń palną do dokonania przestępstwa, nadzorował realizację akcji przestępczej, a pozostali, po oddaniu przez K. K. (1) z broni palnej w postaci karabinu „obryzn” strzałów z pocisków gumowych służących do obezwładniania przeciwnika tj. W. K., używając wobec niego w ten sposób przemocy usiłowali dokonać zaboru przewożonych przez tą osobę pieniędzy w kwocie 35.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy pokrzywdzonego, który pomimo odniesienia obrażeń postrzałowych spowodowanych przez K. K. (1) w postaci dziesięciu owalnych ognistych stłuczeń z otarciem naskórka na przednio – bocznej powierzchni uda lewego oraz krwiaka podskórnego pourazowego i innych, które spowodowały uszczerbek na zdrowiu na czas powyżej 7 dni, uniemożliwił napastnikom zabór pieniędzy, to jest przestępstwa określonego w art. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 65 § 1 kk

i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i art. 65 § 1 kk skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności;

V. w dniu 22 grudnia 1999 roku pomiędzy Z. woj. (...), a miejscowością L. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, uczestnicząc w akcji przestępczej, rozboju na osobie M. G. (2), transportującego zestawem ciężarowym wyroby alkoholowe, bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci karabinu kbks z amunicją – czym działał na szkodę interesu publicznego to jest przestępstwa określonego w art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie cytowanych przepisów skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. w dniu 5 czerwca 2000 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i M. B. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pod pretekstem jazdy próbnej, dokonali zaboru samochodu osobowego marki (...) o wartości 38.000 złotych – czym działali na szkodę D. i (...) – Salon Sp. z o.o. w Z. tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk i na podstawie cytowanego przepisu Sąd Okręgowy skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

VII. ciągu ośmiu przestępstw rozboju typu podstawowego, a polegający na tym, że:

1. w dniu 14 lutego 2000 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., J. W. (1), M. U., J. S. (4) i Z. K. (2) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobach M. W. i D. N. z firmy (...) konwojujących

samochodem osobowym marki (...) utarg z hurtowni (...) w ten sposób, że przekazał zgromadzone przez siebie informacje, co do czasu, miejsca i innych istotnych dla dokonania przestępstwa okoliczności transportu pieniędzy, dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, a pozostali doprowadzając do kolizji z samochodem (...), którym wyżej wymienione osoby z firmy (...) przewoziły utarg z hurtowni (...), usiłowali doprowadzić do zatrzymania pojazdu, a następnie używając wobec konwojujących przemocy usiłowali dokonać kradzieży przewożonych pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy konwojujących, którzy uznając kolizję za przypadkową i bagatelizując jej skutki, nie zatrzymali się, uniemożliwiając kontynuowanie zaplanowanej akcji przestępczej, czym działali na szkodę M. W. i D. N. oraz hurtowni (...) w Z. co stanowiło przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk;

2. w dniu 4 października 2000 roku na drodze P. - L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i J. W. (1) oraz inną ustaloną osobą w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie J. M. kierowcy ciągnika siodłowego J. nr rej. (...) J z naczepą przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, zaś pozostali po uprzednim wyłożeniu na drodze metalowych kołców, powodujących przebicie koła w wymienionym ciągniku siodłowym J. z naczepą usiłowali po zatrzymaniu pojazdu użyć wobec kierowcy J. M. przemocy celem dokonania kradzieży przewożonego ładunku w postaci wyrobów alkoholowych o łącznej wartości 100.870 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy kierowcy, który pomimo przebicia opon w dwóch kołach pojazdu, zdołał dojechać nim do stacji paliw, gdzie znajdowały się inne postronne osoby, co uniemożliwiło sprawcom kontynuowanie akcji przestępczej, czym działali na szkodę wyżej wymienionego J. M. oraz (...) w P., co stanowiło przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk ;

3. w nocy z 12 na 13 listopada 2000 roku w okolicy miejscowości P. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) oraz inną ustaloną osobą w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie F. F., kierowcy zestawu ciężarowego (...) nr rej. (...) przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, zorganizował zbytnie skradzionego mienia, dokonał podziału uzyskanych z przestępstwa korzyści majątkowych, a pozostali po uprzednim wyłożeniu na drodze metalowych kołców powodujących przebicie koła w wyżej wymienionym zestawie ciężarowym i zatrzymaniu pojazdu używając wobec kierowcy F. F. przemocy i doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez zaciągnięcie go do lasu i skrupowanie kajdankami, dokonali kradzieży wymienionego pojazdu z naczepą oraz ładunku w postaci wyrobów alkoholowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 138.266,99 złotych oraz pieniądze w kwocie 600 złotych – czym działali na szkodę F. F., (...) w Z. oraz (...) S.A. Oddział w Z., co stanowiło przestępstwo określone w art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk ;

4. w nocy z 29 na 30 listopada 2000 roku w okolicy W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i J. W. (1) oraz innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie R. K. (2), kierowcy ciągnika siodłowego J. nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, zorganizował ukrycie skradzionego mienia, zaś pozostali pozorując kontrolę policyjną doprowadzili do zatrzymania wyżej wymienionego zestawu, a następnie używając wobec kierowcy R. K. (2) przemocy i doprowadzając go do stanu bezbronności, poprzez zaciągnięcie do lasu, skrupowanie sznurem, dokonali kradzieży ciągnika siodłowego wraz z naczepą oraz ładunkiem w postaci wyrobów alkoholowych o łącznej wartości 220.000 złotych, czym działali na szkodę R. K. (2) oraz (...) w Z., co stanowiło przestępstwo określone w art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk ;

5. w nocy z 19 na 20 grudnia 2000 roku w okolicy miejscowości O. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i J. W. (1) oraz innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie M. G. (1), kierowcy ciągnika siodłowego (...) nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) przewożącego ładunek w postaci

wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizacją akcji przestępczej, zorganizował miejsce ukrycia skradzionego mienia, zaś pozostali po uprzednim wyłożeniu na drodze metalowych kolców, powodujących przebicie koła w wyżej wymienionym ciągniku siodłowym i zatrzymaniu pojazdu z naczepą, używając wobec kierowcy M. G. (1) przemocy i doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk, zaciągnięcie do lasu, przywiązanie do drzewa, dokonali kradzieży wymienionego pojazdu z naczepą o wartości 28.000 złotych wraz z ładunkiem w postaci wyrobów alkoholowych o wartości 493.339,16 złotych, a także pieniędzy w kwocie 1.070 złotych – czym działali na szkodę M. G. (1), W. S. (...) Oddział w P., co stanowiło przestępstwo określone w art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk ;

6. w dniu 15 stycznia 2001 roku w okolicy T., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i J. W. (1) oraz innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie F. S., kierowcy zestawu ciężarowego M. nr rej. (...) Y przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizacją akcji przestępczej, zaś pozostali wykorzystując zatrzymanie się wyżej wymienionego zestawu ciężarowego, po otwarciu drzwi od tego pojazdu, grożąc kierowcy F. S. natychmiastowym użyciem przemocy, usiłowali dokonać kradzieży przewożonego ładunku w postaci wyrobów alkoholowych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy kierowcy, który nie uległ zastraszeniu, a takowe znajdującego się w sfoferce Z. S., którego obecności napastnicy nie przewidywali, co uniemożliwiło im kontynuowanie akcji przestępczej - czym działali na szkodę wyżej wymienionego F. S. i Z. S. oraz (...) Sp. z o.o. w O., co stanowiło przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 65 § 1 kk ;

7. w dniu 5 marca 2001 roku pomiędzy miejscowościami G. a K. woj. (...), na drodze krajowej nr (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. i J. W. (1) oraz innymi ustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie M. K. (2) kierowcy ciągnika siodłowego S. nr rej. (...) z naczepą przewożącego ładunek w postaci wyrobów alkoholowych w ten sposób, że dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizacją akcji przestępczej, zaś pozostali po uprzednim wyłożeniu na drodze metalowych kolców, powodujących przebicie koła w wymienionym ciągniku siodłowym S. usiłowali po jego zatrzymaniu użyć wobec kierowcy M. K. (2) przemocy, celem dokonania kradzieży przewożonego ładunku w postaci wyrobów alkoholowych o łącznej wartości 163.800 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy kierowcy, który zaatakowany po wyjściu z kabiny pojazdu celem wymiany opony, zdołał zbiec napastnikom, którzy odstąpili w tej sytuacji od kontynuowania akcji przestępczej - czym działali na szkodę wyżej wymienionego M. K. (2) oraz (...) w Z., co stanowiło przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 65 § 1 kk ;

Na podstawie w art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego L. P. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności.

W oparciu o treść art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego L. P. obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w części poprzez zapłatę:

c) na rzecz Urzędu Gminy w O. kwoty 3.690,30 zł,

d) na rzecz B. M. kwotę 700 zł.

Oskarżonego J. S. (1) uznał za winnego tego, że:

I. w okresie od lutego 2000 roku do kwietnia 2000 roku na terenie województwa (...) i województw ościennych brali udział w założonej i kierowanej przez P. S. zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym mającej na celu popełnienie przestępstw przeciwko mieniu, w szczególności rozbojów, w tym z użyciem broni palnej lub innych niebezpiecznych przedmiotów, kradzieży, w tym z włamaniami, uczestnicząc w planowaniu akcji przestępczych, wykonując ustalone dla siebie działania przestępcze, a następnie czynności mające uniemożliwić wykrycie i ustalenie sprawców popełnionych w grupie przestępstw, uczestnicząc w rozliczeniach wewnętrznych grupy

z korzyści majątkowych z popełnionych przestępstw to jest przestępstwa określonego w art. 258 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym do 30 kwietnia 2004 roku i za to na podstawie cytowanego przepisu w zw. z art. 4 § 1 kk skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

II. w dniu 14 lutego 2000 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S., L. P., M. U., J. W. (1) i Z. K. (2) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym P. S. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobach M. W. i D. N. z firmy (...) konwojujących samochodem osobowym marki (...) utarg z hurtowni (...) w ten sposób, że przekazał zgromadzone przez siebie informacje, co do czasu, miejsca i innych istotnych dla dokonania przestępstwa okoliczności transportu pieniędzy, dokonał podziału ról poszczególnych sprawców, nadzorował realizację akcji przestępczej, a pozostali doprowadzając do kolizji z samochodem (...), którym wyżej wymienione osoby z firmy (...) przewoziły utarg z hurtowni (...), usiłowali doprowadzić do zatrzymania pojazdu, a następnie używając wobec konwojujących przemocy usiłowali dokonać kradzieży przewożonych pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli, wobec postawy konwojujących, którzy uznając kolizję za przypadkową i bagatelizując jej skutki, nie zatrzymali się, uniemożliwiając kontynuowanie zaplanowanej akcji przestępczej, czym działali na szkodę M. W. i D. N. oraz hurtowni (...) w Z.

to jest przestępstwa określonego w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 65 § 1 kk skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. w dniu 6 kwietnia 2001 roku w T. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. U. oraz inną ustaloną osobą, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, przy czym M. U. kierował wykonaniem przez inne osoby czynu zabronionego, polegającego na dokonaniu rozboju na osobie M. M., pracownicy Agencji (...) przenoszącej pieniądze, zaś J. S. (1) wspólnie z inną osobą doprowadzając pracownicę Agencji (...), przez przytrzymanie rękoma od tyłu, do stanu bezbronności, wyrwał jej dwie torebki foliowe z zawartością pieniędzy w kwocie 5.000 zł i dokumentów zabierając pieniądze w celu przywłaszczenia – czym działali na szkodę J. B. i J. J. to jest przestępstwa określonego w art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie cytowanych przepisów skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie w art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego J. S. (1) kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońców oskarżonych: J. W. (1), R. P. (2) i J. S. (1).

Obrońca oskarżonego J. W. (1) zaskarżył wyrok w całości w zakresie dotyczącym tego oskarżonego i zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a przejawiający się w ustaleniu, że :

- oskarżony J. W. (1) dopuścił się dokonania przestępstw przypisanych mu w punktach: 15, 16, 17, 18, 19, 20 i 21 wyroku, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, założonej i kierowanej przez P. S., w sytuacji gdy z materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony dopuszczał się popełnienia przestępstw w warunkach art. 258 § 2 kk ;

- oskarżony miał świadomość przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, akceptował jej strukturę oraz rolę jaką w tej formacji pełnili pozostali współoskarżeni, w sytuacji, gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż nie obejmował swoją świadomością działania w ramach wewnętrznej struktury, którą cechowała trwałość, istnienie więzów organizacyjnych, skoordynowany sposób działania oraz, że grupa dysponowała jednostkami broni palnej;

- oskarżony dopuścił się dokonania przestępstwa kradzieży samochodu osobowego marki C. na szkodę Z. K. (4) (pkt 15 wyroku), w sytuacji, gdy z materiału dowodowego wynika, iż do zaboru pojazdu doszło za przyzwoleniem właściciela samochodu, o czym świadczą pozostawione w samochodzie kluczyki;

- oskarżony miał zamiar dokonania przestępstwa rozboju na osobie R. B. (1) (pkt 16 wyroku) w sytuacji, gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż nie obejmował on swoim zamiarem użycia przemocy wobec pokrzywdzonego, gdyż konsekwentnie wyjaśniał, że to miała być „wyrwa” nie napad;

- oskarżony dopuścił się dokonania przestępstwa kradzieży samochodu marki (...) 80 na szkodę R. M. (pkt. 18 wyroku), w sytuacji, gdy z materiału dowodowego wynika, iż oskarżony J. W. (1) nie wykonał żadnej czynności sprawczej tego przestępstwa, nie przełamywał bariery zabezpieczającej pojazd przed zaborem, ani też nie dokonał zaboru samochodu;

- oskarżony dokonał kradzieży samochodu osobowego marki (...) (pkt. 21 wyroku), w sytuacji, gdy oskarżony nie wykonał żadnej czynności sprawczej, nie dokonał zaboru pojazdu, a kradzieży samochodu dopuścił się R. B. (3), co znajduje odzwierciedlenie także w wyjaśnieniach L. P..

Jako zarzut alternatywny podniósł rażącą surowość kar jednostkowych, a w konsekwencji kary łącznej w rozmiarze 7 lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy ocena całokształtu okoliczności sprawy, w tym znacząca przewaga okoliczności łagodzących zachodzących po stronie J. W. (1), przemawia za orzeczeniem kary w rozmiarze mniejszym od obecnie ustalonego, bowiem oskarżony ten przyznał się do dokonania przestępstw, ujawnił przed organami ścigania istotne okoliczności ich popełnienia, rolę jaką w nich odegrał, wyraził szczery żal i skruchę oraz dezaprobatę dotychczasowego sposobu życia.

W uzasadnieniu swojej apelacji podniósł, że brak jest dostatecznych dowodów wskazujących na istnienie grupy przestępczej o charakterze zbrojnym. Wskazał, że z wyjaśnień J. W. (1) wynikało, że to była grupa, którą łączyły jedynie więzi koleżeńskie. Rola P. S. była dominująca, ale nie oznaczało to, że on i pozostali współoskarżeni musieli się mu podporządkowywać, zresztą podobnej treści wyjaśnienia złożył oskarżony L. P..

Autor omawianej apelacji podkreślił, że wspólnie naradzali się jak najlepiej byłoby to zrobić i czasami wymyślał to M. U..

Nigdy między oskarżonymi nie było ustalenia, że przestępcza współpraca będzie miała charakter stały, ani też nie było podziału ról przy popełnianiu poszczególnych przestępstw.

Apelujący podkreśla, że nawet jeśli, któryś z członków grupy posiadał broń palną, to nie oznacza wcale, że jest to zorganizowana grupa zbrojna, bo mogli oni nie mieć świadomości, że inni uczestnicy grupy posiadają broń palną. Tymczasem oskarżony J. W. (1) wyjaśniał, że nie miał świadomości, co do tego, że inni członkowie grupy posiadają broń palną.

Jeśli chodzi o czyn przypisany oskarżonemu J. W. (1) w pkt. 20 wyroku, to oskarżony konsekwentnie zaprzeczał, aby podczas popełnienia tego czynu używał broni palnej i dodał, że oskarżony J. W. (1) podkreślał, że w przypadku wszystkich napadów na kierowców tirów nikt nie posługiwał się bronią palną.

Oni w czasie napadu mogli mówić o posiadaniu broni palnej, ale nikt jej nie okazywał, bo w istocie jej nie posiadali.

Nigdy też popełnione przestępstwa nie były dla niego stałym źródłem dochodu.

W przypadku czynu przypisanego w pkt. 15 wyroku oskarżonemu J. W. (1), to według tego oskarżonego, pomysłodawcą tego czynu miał być właściciel pojazdu.

Oskarżony J. W. (1) wyjaśnił, że w pewnej fazie postępowania przyznał się do tej kradzieży dlatego, aby uniknąć odpowiedzialności, za rzekomy rozbój na osobie K..

W przypadku czynu przypisanego w pkt. 16 wyroku, z ujawnionych czynów nie wynikało aby oskarżony J. W. (1) swoim zamiarem obejmował zamiar dokonania rozboju, on się na to nie godził, aby była użyta przemoc, mowa była jedynie o „wyrwie”. Dopiero po zejściu dowiedział się, że wobec pokrzywdzonego kierowcy była stosowana przemoc.

Z wyjaśnień innych oskarżonych nie wynikało, aby oskarżony J. W. (1) miał świadomość, że jada na napad. Natomiast jeśli chodzi o czyn przypisany oskarżonemu J. W. (1) w pkt. 17 wyroku, to przyznał się do jego popełnienia, ale nie do działania przy jego popełnianiu, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Podobnie było z czynem przypisanym w pkt. 19 wyroku, oraz ciągiem 7 przestępstw rozbojów typu podstawowego, przypisanych w pkt. 20 wyroku.

Natomiast jeśli chodzi o kradzież samochodu P. (...)” (czyn przypisany w pkt. 21), to on przyjął samochód od M. B. (2), wiedząc, że pochodził on z kradzieży.

Jeśli chodzi o zarzut alternatywny – rażąca surowość orzeczonych kar jednostkowych, to zdaniem obrońcy, od popełnienia czynów upłynął długi okres, rola jaką spełniał w ich popełnianiu oskarżony J. W. (1) była drugoplanowa – tj. pilnowanie kierowcy, a także przyznanie się tego oskarżonego do popełnienia większości przestępstw, wyrażona skrucha, nie znalazły należytego odbicia w wymiarze poszczególnych kar.

Reasumując obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie tego oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów w zaskarżonych punktach względnie o zmianę wyroku przez obniżenie kar jednostkowych, a tym samym kary łącznej.

Obrońca oskarżonego L. P. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Wyrokowi zarzucił rażąca surowość orzeczonych kar jednostkowych jak i kary łącznej przez niedostateczne uwzględnienie okoliczności łagodzących odnoszących się do osoby tego oskarżonego, w tym znaczny wpływ czasu od chwili popełnienia poszczególnych przestępstw oraz wymiernej resocjalizacji oskarżonego, jaka dokonała się w okresie od popełnienia przestępstw do dnia wyrokowania.

W uzasadnieniu swojej apelacji podniósł, że kary jednostkowe jakie zostały orzeczone wobec tego oskarżonego są nadmiernie surowe.

Apelujący uważa, że Sąd orzekający nienależytą wagę przyłożył do okoliczności łagodzących, a przecież oskarżony ten w znacznej części przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył obszernie wyjaśnienia, które posłużyły do dokonania ustaleń faktycznych, co niewątpliwie jest bardzo istotną okolicznością łagodzącą.

Wskazuje na to, że od czasu popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów minęło już ponad 12 lat. L. P. założył rodzinę i wraz z konkubiną wychowuje roczne dziecko. Od tego czasu nie wszedł już w konflikt z prawem. Od kwietnia 2010 roku wykonuje pracę zarobkową, a nadto szereg prac nieodpłatnych na rzecz organizacji sportowej i jednostek kulturalnych, co świadczy o jego całkowitym zresocjalizowaniu i braku potrzeby wymierzania mu surowej kary.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez złagodzenie kar jednostkowych, przy czym za czyny przypisane w pkt. 14 i 28 w granicach dolnego zagrożenia ustawowego, a co do pozostałych kar jednostkowych obniżenie ich w znaczący sposób oraz obniżenie kary łącznej pozbawienia wolności do 4 lat.

Obrońca oskarżonego J. S. (3) zaskarżyła wyrok w części dotyczącej pkt. 14, pkt. 50 i pkt. 51.

Wyrokowi zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na jego treść, a stanowiący wynik wybiórczej oceny dowodów, polegający na uznaniu działania w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, pomimo rozbieżności w dowodach w tej mierze, przejawiających się w relacjach procesowych, co do udziału J. S. (3) w przestępstwach oraz jego faktycznej roli i braku świadomości istnienia przestępczej struktury.

Ponadto zarzuciła obrazę prawa materialnego, a konkretnie art. 280 § 2 kk w zakresie czynu opisanego w pkt. XXX, podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, że J. S. (1) miał jedynie wyrwać pokrzywdzonej torebkę, bez użycia przemocy lub groźby jej użycia.

W uzasadnieniu swojego środka odwoławczego podniosła, że Sąd Okręgowy ustalił okres uczestnictwa tego oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym w oparciu o zeznania świadka koronnego R. G. (1). Pozostali oskarżeni, a mianowicie M. U., J. W. (1) i L. P. składali na tą okoliczność wyjaśnienia różnej treści, zaś sam oskarżony J. S. (1) nie przyznał się do tego zarzutu. Sąd orzekający dał wiarę wymienionym oskarżonym, aczkolwiek żaden z nich nie wskazał J. S. (1) jako członka zbrojnej struktury w ustalonym przez Sąd meriti okresie.

Zdaniem apelującej oskarżony J. S. (1) nie miał świadomości uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym. Wymieniony oskarżony znał się od wielu lat z R. G. (1) i jego rola zazwyczaj sprowadzała się do „podwożenia” tego drugiego.

Jeśli chodzi o czyny przypisane temu oskarżonemu w punktach 50 i 51 wyroku to żaden z nich nie był popełniony z użyciem broni palnej.

Pierwszy z nich zakończył się w stadium usiłowania, zaś drugi polegał na wyrwaniu torebki.

Obrońca wskazała, że Sąd pierwszoinstancyjny uzasadniając istnienie zorganizowanej grupy o charakterze zbrojnym odwołał się do „sprawy (...)”, gdzie oskarżony J. S. (1) widział u R. G. (1) broń, a nadto odwołał się do sprawy II K 140/08, z której wynika, że S. albo G. mieli demonstrować broń palną.

W ocenie skarżącej powyższe nie przesądza w sposób niebudzący wątpliwości o sprawstwie J. S. (1) w zakresie przestępstwa określonego w art. 258 § 2 kk, a co najwyżej można mówić, że jeśli popełnił dwa pozostałe zarzucane mu przestępstwa, to był do ich popełnienia „dobrany” incydentalnie przez R. G., ale nie działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

W końcu jeśli chodzi o czyn zarzucany oskarżonemu J. S. w pkt. XXX komparacji wyroku, to wbrew temu co przyjął Sąd meriti nie była wobec pokrzywdzonej stosowana przemoc, a jedynie wyrwanie tej kobiecie torebki było poprzedzone wulgarnym zażądaniem jej wydania, a zatem w tym przypadku można mówić jedynie o kradzieży, a nie rozboju.

Jeśli chodzi o zarzut alternatywny tj. rażącą surowość orzeczonych kar wobec tego oskarżonego, to według autorki omawianej apelacji Sąd Okręgowy nie uwzględnił tego, że przedmiotowe czyny miały miejsce w latach 2000-2001 i od tego czasu J. S. (1) nie popełnił żadnego przestępstwa.

Reasumując obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego J. S. (1) od popełnienia występku określonego w art. 258 § 2 kk, a nadto wyeliminowanie z podstawy skazania i wymiaru kary art. 65 § 1 kk oraz uznanie, iż czyn zarzucany w pkt. XXX części wstępnej wyroku stanowił występki z art. 278 § 1 kk.

W końcu także obniżenie kar jednostkowych za przypisane temu oskarżonemu w pkt. 50 i 51 przestępstwa z uwzględnieniem wyżej wskazanych zmian oraz wymierzenie kary łącznej w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego J. W. (1) okazała się zasadną tylko w niewielkim stopniu, a mianowicie trafny był zarzut alternatywny tj. rażącej surowości kary, ale tylko w odniesieniu do jednej z kar jednostkowych, zaś w pozostałej części ten środek odwoławczy był chybiony.

Również apelacja oskarżonego L. P. była słuszną tylko w stosunku do kary wymierzonej za czyn przypisany mu w pkt. 25 wyroku, w pozostałym zakresie była niezasadna.

Natomiast jeśli chodzi o apelację obrońcy oskarżonego J. S. (1), to była ona nietrafną, aczkolwiek okazała się celową.

Zanim Sąd Okręgowy przejdzie do omówienia i ustosunkowania się do poszczególnych apelacji pragnie nizej, tytułem wstępu, poczynić kilka uwag ogólnych.

Aby wyrok wydany przez sąd meriti mógł być uznany za trafny, jednocześnie sąd odwoławczy mógł dokonać prawidłowej kontroli instancyjnej, musi być spełnione kilka podstawowych wymogów.

Po pierwsze, na sądzie orzekającym spoczywa obowiązek przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący, przy czym przy gromadzeniu dowodów muszą być uwzględnione okoliczności przemawiające zarówno za jak i przeciw oskarżonemu (ym).

Następnie zebrane dowody, w tym wyjaśnienia oskarżonych jak i zeznania świadków, które zostały ujawnione przed sądem, muszą być poddane wnikliwej analizie i ocenie w granicach zakreślonych przez przepis art. 7 kpk.

Z kolei ustalenia faktyczne, które poczynione będą w oparciu o dowody poddane swobodnej ocenie, nie mogą wykazywać błędów natury faktycznej, tj. niezgodności z treścią dowodów, które sąd orzekający uznał za trafne, jak i błędów logicznego rozumowania i wnioskowania.

W tym miejscu wypada przypomnieć, że Kodeks postępowania karnego nie zawiera w ogóle żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów, jak również przepisy te nie wprowadzają różnic co do wartości dowodowej poszczególnych rodzajów dowodów. Nie dają one również prymatu dowodom osobowym złożonym przed sądem, nad tymi dowodami, które były przeprowadzone w toku postępowania przygotowawczego, zresztą również i odwrotnie, gdyż o wartości danego dowodu nie decyduje stadium postępowania w jakim został on złożony, ale jego treść konfrontowana z innymi dowodami.

Dalej, w myśl art. 410 kpk podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, a zatem uwadze sądu pierwszoinstancyjnego nie może ująć żadna istotna dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczność, która była ujawniona przed sądem, jak i niedopuszczalnym jest czynienie ustaleń, które nie znajdują odbicia w żadnym z ujawnionych dowodów.

W końcu by sąd odwoławczy mógł dokonać właściwej kontroli rozumowania sądu orzekającego, które doprowadziło ten sąd do określonych wniosków w zakresie sprawstwa oskarżonego (ych), cały proces myślowy musi być przedstawiony w pisemnych motywach wyroku. Jeśli chodzi o ustalenia faktyczne zawarte w pisemnym uzasadnieniu, to winny być poczynione w taki sposób, by można było zweryfikować, czy zachowanie oskarżonego (ych) wyczerpuje wszystkie znamiona przypisanych mu (im) czynów, bo w przeciwnym wypadku można dopatrywać się sprzeczności między częścią dyspozytywną wyroku, a jego uzasadnieniem.

Zgodnie z wymogami art.424 § 1 i 2 kpk uzasadnienie wyroku winno wyraźnie wskazywać na jakich dowodach opiera sąd meriti ustalenia każdego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu, a także należy rozważyć i ocenić wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi, jak i przeciwko nim. Zatem na sądzie meriti ciąży obowiązek dokonania z taką samą starannością i dokładnością oceny tych dowodów, na których opiera swe ustalenia, jak i tych które odrzucił oraz wskazać dlaczego jednym dowodom nadał przymiot wiarygodnych, a inne uznał za niewiarygodne.

Należy również pamiętać, aby uzasadnienie wyroku było wewnętrznie spójne, to jest nie może ono zawierać wykluczających się sprzecznych ustaleń i nie może ten sam dowód być w dwojaki sposób oceniany.

W końcu uzasadnienie powinno także zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia i wskazywać dlaczego dany pogląd prawny sąd uznaje za trafny i dlaczego odrzucił inne rysujące się możliwości zakwalifikowania danego (ych) czynu (ów) z określonych przepisów.

Sąd Okręgowy tym wszystkim wymogom sprostał.

Postępowanie było przeprowadzone w sposób wyczerpujący, dokonując oceny dowodów ujawnionych na rozprawie, Sąd orzekający nie pominął żadnego z nich. Ocena dowodów nie wykraczała poza granice swobodnej oceny zakreślone przez przepis art. 7 kpk.

Poczynione ustalenia nie wykazywały tak błędów natury faktycznej jak i błędów logicznych, a uzasadnienie wyroku czyniło zadość wymogom art. 424 § 1 kpk.

Jeśli chodzi o apelację obrońcy oskarżonego J. W. (1) to jak już wyżej napisano była ona zasada tylko w niewielkim zakresie, a konkretnie zarzut rażącej surowości kary i to tylko orzeczonej w pkt. 19. W pozostałej części okazała się chybioną.

Jeśli chodzi o zarzut dowolności w ustaleniu, iż tenże oskarżony dopuszczał się popełnienia poszczególnych przestępstw działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, to należy zauważyć, że autor apelacji myli dwa przepisy i traktuje je zamiennie, a mianowicie przepis art. 258 § 2 kk i art. 65 § 1 kk.

W przypadku pierwszego z przepisów, to jest art. 258 § 2 kk, stanowi on, iż przestępstwo to, popełnia ten kto bierze udział w zorganizowanej grupie przestępczej albo związku przestępczym mającym na celu popełnianie przestępstw, przy czym grupa ta albo związek ten ma charakter zbrojny albo ma na celu popełnianie przestępstw o charakterze terrorystycznym.

Odpowiedzialność za to przestępstwo opiera się na świadomej przynależności do takiej grupy lub związku, przy czym uczestnik nie musi brać udziału w konkretnym przestępstwie popełnionym przez taką grupę lub związek, a wystarczy gotowość do uczestniczenia w prowadzonej przez nie działalności przestępczej.

Związek albo zorganizowana grupa przestępcza o charakterze zbrojnym jest typem kwalifikowanym przedmiotowego przestępstwa, co oznacza, że związek taki albo taka grupa zakłada realizację przestępstw przy użyciu broni palnej i w tym celu członkowie tej grupy, przy czym wcale nie muszą to być wszyscy, zaopatrują się w broń palną, a zatem „na stanie” grupy jest broń palna. Pozostali członkowie grupy, którzy broni palnej nie posiadają, muszą mieć świadomość tego i godzić się na to, iż część członków grupy albo związku posiada broń palną i w działaniach przestępczych grupa może się nią posłużyć, a dokładnie ci członkowie, którzy są w jej posiadaniu.

Natomiast przepis art. 65 § 1 kk stanowi, że wobec sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw, albo popełniający przestępstwo o charakterze terrorystycznym stosuje się nadzwyczajne obostrzenie kary takie jak wobec recydywisty wielokrotnego (64 § 2 kk).

Sąd Okręgowy przypisując oskarżonemu J. W. (1) popełnienie poszczególnych jednostkowych przestępstw w opisie czynów nie zaznaczał, że we wszystkich przypadkach grupa posługiwała się bronią palną, ale tylko w jednym przypadku, przy czym jak wyżej napisano, nie musiał jej posiadać każdy ze współdziałających w popełnieniu tego czynu (chodzi o czyn przypisany oskarżonemu J. W. (1) w pkt. 19). Reasumując należy jeszcze raz podkreślić, że to, iż członkowie zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym większość przestępstw popełniali bez posługiwania się bronią palną, a nawet gdyby przy żadnym popełnionym przestępstwie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nie posłużyli się bronią palną, to grupa taka nie traciłaby charakteru zbrojnej, jeśli na „stanie” grupy była broń palna i posiadana w tym celu by mogła być użyta przy realizacji przestępstw, czyli inaczej mówiąc istniała potencjalna możliwość jej użycia, przy popełnianiu przestępstw.

Jeśli chodzi o świadomość tego oskarżonego co do uczestniczenia w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, a tym samym popełnianiu przestępstw w ramach takiej grupy, to bardzo szeroko i niezwykle drobiazgowo uzasadnił to Sąd orzekający (k.85 -92 i k.280 - 288 akt uzasadnienia wyroku). Sam oskarżony J. W. (1) twierdził wprawdzie, że nie była to zorganizowana grupa przestępcza, ale składając wyjaśnienia na rozprawie w dniu 17 czerwca 2009 roku potwierdził, że nie była to jedynie grupa kolegów, bo przedstawiając zasady funkcjonowania tej grupy jej strukturę, zasady podziału korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstwa oraz wskazując i określając rolę jaką w tej grupie spełniał P. S., to w istocie potwierdził, iż ta grupa posiadała wszystkie niezbędne cechy jakie winna mieć zorganizowana grupa przestępcza. Również w toku składania tych obszernych wyjaśnień przyznał, że wprawdzie on nigdy w czasie popełniania zarzucanych mu przestępstw nie miał broni palnej, ale wiadomym było, że R. G. (1) w napadzie, który

miał miejsce w Z. na ulicy (...) użył broni palnej i ta sama broń typu „obryzn” była użyta przy napadzie na właściciela kantoru w N. – D. K..

Z kolei w czasie składania wyjaśnień przed Sądem Okręgowym w dniu 7 października 2009 roku (k.17.958 - 17.609 akt) oskarżony J. W. (1) powiedział, że w czasie napadu na właściciela kantoru, R. G. (1) miał przy sobie broń palną na gumowe kule.

Dodał nadto, że on do broni palnej dostępu nie miał, ale do niej mieli dostęp inni członkowie grupy jak: P. S., K. K. (1), M. U. i L. P..

W tym miejscu warto zaznaczyć, że oskarżony L. P. potwierdził, że miał broń palną, a konkretnie K.B.K.S., zaś R. G. (1) broń typu „obryzn”.

Reasumując powyższe Sąd meriti miał pełne podstawy ku temu by ustalić, że oskarżony J. W. (1) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym i miał tego świadomość.

Tak więc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony przez autora omawianej apelacji, jakoby oskarżony J. W. (1) nie był świadomy tego, że działa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym był całkowicie chybiony.

Również niezasadny był kolejny zarzut, błędu w ustaleniach faktycznych, tj. ustalenie przez Sąd Okręgowy, iż oskarżony J. W. (1) dokonał, działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym L. P. kradzieży samochodu F. (...).

Przede wszystkim należy pamiętać, że oskarżony J. W. (1) przesłuchiwany w początkowej fazie śledztwa, bo 9 lipca 2002 roku (k.559-561 akt) przyznał się do kradzieży wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym L. P. tego samochodu, który miał w przyszłości posłużyć do przemieszczania się w czasie popełniania przestępstw.

Wprawdzie w dalszej fazie postępowania przygotowawczego, jak i w czasie składania wyjaśnień w toku rozprawy odwołał swoje wcześniejsze przyznanie, to jednak Sąd I instancyjny dał wiarę tym pierwotnym wyjaśnieniom.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał dlaczego uznał tą pierwszą wersję oskarżonego J. W. (1) za wiarygodną i dlaczego odrzucił tą drugą wersję, zresztą oskarżony L. P. tym ustaleniom nie sprzeciwiał się i wyroku w tym zakresie nie zaskarżył. Argumentację Sądu meriti, która przemawiała za takim rozstrzygnięciem, Sąd Apelacyjny w pełni podzielił i aby jej nie powielać do niej odwołuje.

Warto w tym miejscu przypomnieć, że apelacja, która oparta jest na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych może być skuteczną tylko wtedy, gdy jej autor wykaże, że postępowanie dowodowe nie było przeprowadzone w sposób wyczerpujący, względnie wskaże, które dowody zostały ocenione wbrew wskazaniom wiedzy, które sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego albo wykaże, że poczynione ustalenia zawierają błędy natury faktycznej lub błędy logiczne względnie wskaże na dowody, które zostały pominięte przy wyrokowaniu.

Tymczasem przedmiotowa apelacja nie czyni temu zadość, bo jej autor dokonał jedynie własnej wybiórczej oceny dowodów i w oparciu o nie poczynił własne ustalenia.

Również nie można uznać za zasadny zarzutu, iż oskarżony J. W. (1) był przekonany o tym, że pieniądze, które niósł do banku (...), zostaną mu wyrwane bez użycia przemocy. Jeśli się uwzględni, że wyrwania saszetki z pieniędzmi miało dokonać dwóch napastników (K. G. i R. R.), to z góry zakładało się, że będą musieli zastosować wobec pokrzywdzonego przemoc (co najmniej naruszyć jego nietykalność) i w istocie uderzali go w głowę i kopali, próbując przewrócić go na ziemię, ale mimo stosowanej przemocy pokrzywdzony saszetki nie wypuścił z ręki.

W przypadku kolejnego zarzutu – błędu w ustaleniach faktycznych, a mającego polegać na ustaleniu, że oskarżony J. W. (1) popełnił przestępstwo kradzieży z włamaniem wraz z innymi to jest M. U., K. G. i L. P., gdy tymczasem zdaniem obrońcy oskarżony J. W. (1) nie wykazał żadnej czynności sprawczej związanej z kradzieżą z włamaniem.

Z wyjaśnień tego oskarżonego wynikało, że istotnie pozostali wyżej wymienieni mężczyźni byli razem z nim, przy czym nie pamiętał czy on brał fizycznie udział w kradzieży tego samochodu, ale z całą pewnością tam był i zapewne był obstawą. Po czynie wracał swoim samochodem wraz z innymi.

W tym miejscu należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że istotą współsprawstwa jest działanie co najmniej dwóch osób, oparte na porozumieniu i wspólnym działaniu, przy czym każdy z biorących w popełnianiu przestępstwa osób, obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion określonego przestępstwa. Należy przy tym pamiętać, że nie wszyscy współsprawcy muszą realizować wszystkie znamiona czasownikowe danego przestępstwa. Rola poszczególnych współsprawców może polegać na tym, że oni uzupełniają się w swym działaniu, działanie jednego stanowi dopełnienie czynu drugiego, oczywiście przy akceptacji całości działań. Co więcej w ramach ustalonego podziału ról może być tak, że któryś z współsprawców nie realizuje fizycznie żadnego ze znamion czasownikowych określonego przestępstwa, lecz swoim zachowaniem ułatwia innym sprawcom zrealizowanie określonego celu. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, rolą oskarżonego J. W. (1) mogło być obserwowanie terenu, a następnie zabranie samochodem, za kierownicą którego zasiadał, z miejsca zdarzenia, tych współoskarżonych, którzy zrealizowali fizycznie znamiona kradzieży z włamaniem samochodu (...), a tym samym jego rola dla zrealizowania zamiaru kradzieży z włamaniem tego samochodu była znacząca, bo bez niego, realizacja tego czynu byłaby prawie niemożliwa bądź bardzo utrudniona.

W końcu podobnie rzecz się ma z ostatnim zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, bo mimo, że J. W. (1) fizycznie nie realizował znamion czasownikowych tego przestępstwa, to jednak rola jego w popełnianiu czynu przypisanego mu w pkt. 21 wyroku była istotna na tyle, że bez jego udziału i działania realizowanie tego czynu byłoby bardzo utrudnione o ile w ogóle możliwe.

Jak już wyżej zaznaczono w niewielkim zakresie trafny okazał się zarzut rażącej surowości kar jednostkowych.

Przede wszystkim należy zaznaczyć, że sąd ad quem nie wymierza na nowo kar wedle swego uznania opierając się na dyrektywach wymiaru kary zawartych w art. 53 § 1 i 2 kk, lecz ocenia czy wymierzona kara przez sąd orzekający różni się w istotny sposób tzn. jest zbyt surowa albo zbyt łagodna w stosunku do kary jaka wedle sądu odwoławczego jest karą sprawiedliwą i dopiero wtedy może wyrok w zakresie kary zmodyfikować.

Apelacja, która oparta jest na podstawie odwoławczej określonej w art. 438 pkt 4 kpk aby była skuteczna jej autor musi wykazać, że orzeczona kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia wszystkich istotnych okoliczności dla wymiaru kary względnie, że okoliczności, które zostały ustalone przez sąd pierwszoinstancyjny i wzięte pod uwagę przy wymiarze kary, nie zostały w stopniu dostatecznym „docenione” względnie zostało im nadane nadmierne znaczenie i waga. Autor przedmiotowej apelacji nie uczynił temu zadość.

Sąd drugoinstancyjny musi również baczyć, czy wymierzone kary jednostkowe za poszczególne przestępstwa temu samemu sprawcy nie „kłóć” się wewnątrz i czy kary za to samo przestępstwo wymierzone poszczególnym współsprawcom nie są wewnątrz sprzeczne.

W przypadku oskarżonego J. W. (1) zaistniał, zdaniem Sądu Apelacyjnego, rzący dysonans między karą wymierzoną za czyn przypisany mu w pkt. 19 w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności za usiłowanie popełnienia rozboju typu kwalifikowanego w warunkach art. 65 § 1 kk, przy uwzględnieniu roli jaką w popełnieniu tego przestępstwa on spełniał oraz wielkości kwoty pieniężnej jaką posiadał przy sobie pokrzywdzony (35.000 zł), a karą wymierzoną za ciąg ośmiu rozbojów typu podstawowego, z których cztery zakończyły się w stadium usiłowania, zaś łączna wartość zagarniętego mienia lub którego usiłowano zagarnąć wynosiła co najmniej 1,7 mln złotych była wymierzona również w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności. Porównanie tych kar jednostkowych raziło wewnętrzną dysproporcją, stąd Sąd Apelacyjny obniżył wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego J. W. (1) w pkt. 19 wyroku do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności co musiało również skutkować obniżeniem kary łącznej.

Jeśli chodzi o apelację obrońcy oskarżonego L. P. to jak już wyżej napisano okazała się ona zasada tylko w niewielkim zakresie, a mianowicie w odniesieniu do kary jednostkowej orzeczonej za przestępstwo przypisane temu oskarżonemu w pkt. 25 wyroku.

Jak już wcześniej napisano, przy ustosunkowywaniu się do apelacji wniesionej przez oskarżonego J. W. (1), apelujący, który swój środek odwoławczy oparł na podstawie określonej w art. 438 pkt. 4 kpk, aby uczynić go skutecznym musi wykazać, że orzeczone kary (y) jakkolwiek mieści się (mieszczą się) w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia (uwzględniają) w sposób właściwy wszystkich istotnych okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami i wskazówkami wymiaru kary. Tak więc winien on wskazać dowody, które nie zostały ustalone przez Sąd I instancji, a mające istotne znaczenie dla wymiaru kary względnie wykazać, że mimo, iż wszystkie okoliczności zostały ustalone, to sąd orzekający tym okolicznościom nie nadał takiego znaczenia i ciężaru gatunkowego na jakie zasługują.

Ponadto nie należy zapominać, że sąd odwoławczy może orzeczone kary modyfikować tylko wtedy, gdy są one rażąco surowe albo rażąco łagodne.

Rażąca niewspółmierność kary, to wymiar kary, który jawi się jako niesprawiedliwy i nie dający się zaakceptować.

Obrońca w istocie nie wskazał, na okoliczności, które nie zostały przez Sąd Okręgowy ustalone, jak i okoliczności łagodzących, które nie zostały w należyty sposób ocenione.

Niemniej jednak, z przyczyn takich samych jak w przypadku oskarżonego J. W. (1), aby zachowane zostały właściwe proporcje między poszczególnymi karami jednostkowymi, w tym przypadku karą wymierzoną za przestępstwo przypisane w pkt. 25 wyroku, a karą wymierzoną za ciąg 7 rozbojów typu podstawowego (pkt. 27 wyroku), sąd odwoławczy obniżył karę orzeczoną wobec tego oskarżonego w pkt. 25 do 3 lat i 6 miesięcy.

Jeśli się zważy na nagromadzenie okoliczności obciążających w przypadku pozostałych przestępstw, a zwłaszcza ciągu przestępstw, za które wymierzona została kara 5 lat pozbawienia wolności, to pamiętając, że w przeszłości był również karany za rozboje, to kary te wręcz nie jawią się jako surowe.

Jeśli chodzi o wielkość kary łącznej, to została ona wymierzona z zastosowaniem zasady asperacji, przy czym zdecydowanie grawitującej w stronę absorpcji, przy czym Sąd Apelacyjny z uwagi na obniżenie jednej z kar jednostkowych musiał dać wyraz temu w karze łącznej, przez jej minimalne obniżenie.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego J. S. (1), to jak na wstępie napisano była ona niezasadna aczkolwiek okazała się celową.

Sąd Apelacyjny pragnie jeszcze raz powtórzyć, że instancja odwoławcza nie polega na dokonaniu ponownej oceny dowodów ujawnionych w toku rozprawy przed sądem orzekającym. Sąd drugoinstancyjny ma za zadanie w przypadku podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, skontrolowanie czy sąd meriti przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, czy ocena dowodów mieściła się w granicach określonych przez przepis art. 7 kpk i czy wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody były poddane ocenie tego sądu, czy wnioski z dowodów, które uznane zostały za wiarygodne, były wyciągnięte w myśl reguł logicznego rozumowania i w końcu czy sporządzone uzasadnienie pozwala na prześledzenie rozumowania sądu pierwszoinstancyjnego, które doprowadziło do takiego rozstrzygnięcia.

Jak już napisano wyżej, przy ustosunkowywaniu się do apelacji obrońcy oskarżonego J. W. (1), Sąd Okręgowy wszystkim tym wymogom sprostał i na wszystkie wyżej postawiane pytania należy odpowiadać pozytywnie.

Przedmiotowa apelacja stanowi w istocie niedopuszczalną polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy, gdyż jej autor dokonuje własnej wybiórczej oceny dowodów i w oparciu o wybrane dowody czyni własne ustalenia, co nie może uczynić tego zarzutu skutecznym.

Należy jeszcze raz powtórzyć, że sąd meriti w ramach swojej dyskrecjonalnej władzy może jedne dowody uznać za wiarygodne, a innym dowodom tego przymiotu nie nadać.

Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnianiem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób zmierzający do ustalenia prawdy materialnej,
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- jest wyczerpująco, przekonująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i zasad doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Sąd Okręgowy, co należy jeszcze raz powtórzyć, temu w pełni sprostał.

Zważywszy na to, że obrońca oskarżonego J. S. (1) w swojej apelacji również poddawał pod wątpliwość ustalenia Sądu I instancji co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, jak i przyjęcia, że poszczególni oskarżeni popełniali przestępstwa w ramach działania tej grupy, to aby nie powtarzać wywodów i uwag zawartych wyżej przy ustosunkowywaniu się Sądu Apelacyjnego, do tego zarzutu (obrońcy oskarżonego J. W.), do nich odsyła.

Sąd Okręgowy w swoim niezwykle obszernym i szczegółowym uzasadnieniu wskazał na dowody, które przemawiały za udziałem oskarżonego J. S. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym i popełnieniu przestępstwa w ramach tej grupy (opisanego w pkt. XVI części wstępnej wyroku), jak i jego świadomości co do charakteru (zbrojnego) tej grupy.

Nie ma potrzeby ponownego przytaczania tych dowodów, na które wskazał Sąd meriti w swoim uzasadnieniu, a jedynie warto podkreślić, że oskarżony J. S. (1) brał udział w ramach tej grupy przestępczej, w popełnianiu przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z P. S., R. G. (1) i J. N., w czasie którego to czynu sprawcy posługiwali się bronią palną, za co wcześniej był prawomocnie skazany w innej sprawie ((...)) Sądu Okręgowego w Z.).

Zupełnie niezrozumiały był zarzut błędu w ustaleniu przez Sąd orzekający, iż czynu opisanego w pkt. XXX komparycji wyroku oskarżony J. S. (1) dopuścił się w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej, bo wskazuje on na brak wnikliwej lektury samego wyroku przez autora omawianej apelacji, nie mówiąc już o dokładnym zapoznaniu się z treścią obszernego uzasadnienia. Bowiem w pkt. 51 wyroku Sąd orzekający zmodyfikował opis czynu zarzucanego temu oskarżonemu w pkt. XXX, przez wyeliminowanie działania w ramach w zorganizowanej grupie przestępczej przy jego popełnianiu i za podstawę skazania jak i wymiaru kary przyjął jedynie przepis art. 280 § 1 kk.

Całkowicie chybiony był również zarzut obrazy prawa materialnego, a konkretnie art. 280 § 2 kk (tak jest w oryginale apelacji) w odniesieniu do czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt. 51.

Po pierwsze obraza prawa materialnego może mieć miejsce tylko wtedy gdy nie jest kwestionowany stan faktyczny, tymczasem obrońca nie zgadza się z poczynionymi ustaleniami co do tego, że zachowanie oskarżonego J. S. (1) i współsprawców tego czynu M. U. i R. G. (1) stanowiło użycie przemocy, a zatem prawidłowo winien postawić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść wyroku.

Przechodząc do oceny merytorycznej tego zarzutu należy zauważyć, że czyn ten polegał na tym, iż do idącej pokrzywdzonej M. M. podbiegł J. S. (1), objął ją rękoma od tyłu i zażądał torebki, w której miała pieniądze pobrane z banku w kwocie 5 tys. złotych, a ponieważ ona nie chciała tej torby wydać, zaczął się z nią szarpać i torbę z pieniędzmi jej wyrwał.

W tym stanie rzeczy słusznie Sąd Okręgowy przyjął, iż zachowanie oskarżonego J. S. (1) stanowiło przestępstwo rozboju typu podstawowego (art. 280 § 1 kk), bowiem w pierwszej fazie zajścia doprowadził pokrzywdzoną do stanu bezbronności przez uniemożliwienie jej obrony, a w dalszej fazie zajścia, w czasie szarpania się z pokrzywdzoną co najmniej naruszył jej nietykalność cielesną.

Należy w tym miejscu podkreślić, że autor omawianej apelacji słusznie wskazał, iż w stanie prawnym obowiązującym do 31 sierpnia 1998 roku naruszenie nietykalności pokrzywdzonego i zabór mu mienia w celu przywłaszczenia stanowiło przestępstwo określone w art. 208 kk z 1969 roku tj. kradzież szczególnie zuchwałą, bowiem w przypadku rozboju, jednym ze znamion czasownikowych art. 210 § 1 kk z 1969 roku było użycie „gwałtu na osobie” a zatem musiało to być działanie wykraczające ponad naruszenie nietykalności cielesnej. Obecnie przepis art. 280 § 1 kk (rozbój) stanowi, że jednym ze znamion czasownikowych tego przestępstwa jest użycie przemocy wobec osoby, a przemocą jest również naruszenie nietykalności cielesnej.

Jak wyżej napisano przedmiotowa apelacja okazała się celową, a to dlatego, że orzeczona wobec oskarżonego J. S. (1) kara za przestępstwo określone w art. 258 § 2 kk kłóciła się z karą jaką Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu M. S. za ten sam występki.

J. S. (1) był karany wcześniej jeden raz za usiłowanie rozboju typu kwalifikowanego, które miało miejsce w roku 2000, a jego uczestnictwo w przedmiotowej grupie przestępczej trwało 1 rok i 2 miesiące i za ten czyn został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Natomiast M. S. był wcześniej karany sędownie dwa razy i także za przestępstwa umyślne, zaś był członkiem tej grupy przestępczej przez okres 2 lat i Sąd wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego stanowiło to wewnętrzną niesprawiedliwość wyroku stąd została temu pierwszemu oskarżonemu w pkt. 14 „e” zaskarżonego wyroku, obniżona kara do 1 roku i 4 miesięcy, co musiało również skutkować obniżeniem kary łącznej (vide: pkt. 52 wyroku).

Mając na uwadze całość powyższego Sąd Apelacyjny w oparciu o treść art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 626 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk (mając na uwadze to, iż oskarżeni mają do odbycia również kary pozbawienia wolności z innych wyroków) oraz § 14 ust. 2 pkt 5, § 19 pkt 1 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (. . .) orzekł jak w wyroku.

Jarema Sawiński Mariusz Tomaszewski Janusz Szrama

N.M)